

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Det her foreliggende forslag har ikke formålet at aftvinge mig synderlig interesse.

Otto Mørch (S):

Da socialdemokratiets ordfører i denne sag, hr. J. K. Hansen, ikke kan være til stede, skal jeg bare komme med nogle få bemærkninger.

Lovforslaget er et af fremskridtspartiets typiske forslag, der alene går på en nedvurdering af det politiske arbejde i almindelighed og ministres og folketingsmedlemmers arbejde i særdeleshed. Selvfølgelig medvirker vi ikke til et sådant forslag.

Bo Kristensen (KF):

Jeg kan på det konservative folkepartis vegne give fuld tilslutning til trafikministerens indstilling til dette lovforslag. Vi kan ikke medvirke til lovforslaget.

Svend Erik Hovmand (V):

Fra venstres side – og jeg kan sige fra kristeligt folkepartis side også – kan vi ganske tilslutte os den af ministeren fremsatte bemærkning.

Hahn (CD):

I denne sag kan man ikke udlægge mine ord som uenighed med ministeren. Jeg deler ministerens manglende interesse.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte det fremsatte forslag.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg kan se på det hele, at hr. Poulsgaard, eller hvem det nu er, har været så venlig at bruge mit lille undersøgelsesarbejde til et lovforslag, og jeg synes i og for sig, det er udmærket, at man fjerner frikortene for forhenværende folketingsmedlemmer.

Men ærlig talt undrede det mig lidt, hvem det egentlig er, fremskridtspartiet lefler for, for hvor er alle de andre frynsegoder henne? Er det kun frikortene, man vil af med, eller

skal de andre frynsegoder ikke væk? Og hvad med dem, der får frikort for livstid? Hvor er de henne? Det forstår jeg egentlig ikke, når man nu ligefrem laver et lovforslag. Det vil jeg gerne have svar på.

Glistrup (FP):

Fru Anne Grete Holmsgård har ret i, at dette forslag ikke løser alle verdens problemer. Vi har hverken taget stilling til raketterne i Vesttyskland eller til saltvandssøen nede ved Vesterhavet eller noget som helst andet. Vi tager stilling til det spørgsmål, som lovforslaget drejer sig om, og for fremskridtspartiet hviler dette lovforslag på fire centrale, ideologiske hovedsøjler.

For det første er det meget væsentligt for os i hele vor politik, at folk får løn for deres arbejde, mens de er ansat i arbejdet. Ikke noget med, at man skal finde sine lønninger andre steder end i forbindelse med arbejdets udførelse, og bortset fra at man selvfølgelig kan have et opsigelsesvarsel i forbindelse med overgang til andet arbejde, er det således, at det at betale folk med pensioner eller andre ting, efter at de er fratrådt et arbejde, er en forkert måde at yde arbejdsvederlag på. Hvis en 40-årig gør et stykke arbejde, skal han have pengene på det tidspunkt. Det skal ikke være sådan, at han får et større vederlag for det arbejde, han har udført, fordi han bliver 90 år, end hvis han dør som 52-årig.

For det andet er det særdeles væsentligt for fremskridtspartiet, at vi mener, at de ydelser, der i dette land betales til folkevalgte, hvad enten det er folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre eller andre, er uforholdsmæssigt store. Man bør nedsætte disse vederlag ganske og aldeles kraftigt, og derfor er vi på jagt efter, overalt hvor vi kan komme til det, at nedsætte dem. Det er det, der specielt giver det relationen til de folkevalgte.

For det tredje er det således, at vi lægger umådelig megen vægt på sætningen om Cæsars hustru. De, der sidder nærmest ved kassen, sådan som de folkevalgte og ministre osv. gør, skal være de allermest forsigtige med at gramse til sig og have stukket snabelen ned i kassen og suge noget til sig, som de ikke ganske klart er berettiget til. Derfor ville vi meget gerne – og det er vel det, fru Anne Grete Holmsgård er inde på – at man begyndte at diskutere, hvorvidt invalider og